

Riegoy városállamok

Geofrámia

Még Északföldre népeinek körében sem igazán ismert ez a mindentől távol fekvő, ám aprónak éppenséggel nem nevezhető államszövetség. Talán éppen csekély politikai hatalma és gazdasági ereje miatt van ez így, ám tény, hogy az északi félteke ügyeinek befolyására valóban kevés kihatással vannak az itteni események. Mindez mégsem jelenti azt, hogy Ynev ezen távoli részében szorgos semmittevással múlatnák az időt, mint ahogy az sem, hogy az itteni törpeállamok semmiféle érdeklődésre nem tarthatnak számot.

Komoly történelmi múlttal és hagyományokkal rendelkeznek, s azt sem lehet mondani, hogy minden érdekességet nélkülöznek a végeérhetetlen tengerpart eseményei. Speciális fekvésének köszönhetően számos faj egyedeit megtaláljuk itt, s az sem mellékes, hogy az emberi faj különböző isteneit is más formában imádják ezen a vidéken, mint másutt.

Történelem

Komoly történelmi múltat említettünk, s ez akkor is igaz, ha a városok mai lakosai – talán csak az elfeket leszámítva – nem igazán tartják számon őseiket és örökségüket. A Riegoy-öböl partvidékének első lakosai feltehetően elfek voltak, s noha az akkori városoknak ma már hírmondója

sem maradt, a könnyűléptű nép regéiben és mondáiban számtalan utalással találkozhatunk azokból az időkből, amikor még ők uralták ezeket a vidékeket.

Egykoron a ragadashi szállásterületek déli gyepei húzódtak ezen a vidéken, s a haonwelli elfek töredékesen fennmaradt énekeiből azt is megtudhatjuk, hogy ezek a települések álltak ellen legtovább a fajháborúk mindenén átsöprő viharainak. Az aqirok Terdt Tanácsa számára sokáig megoldhatatlan problémát jelentett a Végtelen Erdők itteni harcosai, s csakis azután sikerült őket elűzni ezekről a földekről, miután olyan pusztító mágiákhoz folyamodtak, melyek megidézésére ma már ők sem lennének képesek.

Bármilyen hihetetlennek tűnjön is, éppen az aqirok azok, akiknek észak tudósai a legtöbbet köszönhetnek, már ami a térség legrégebbi történelmének feltárását illeti. Ők hagyták maguk után ugyanis azt az oszlopot, amelynek hiányos domborművei alapján több-kevesebb sikerrel meg lehet kísérelni a Fajháborúk ezen időszakának rekonstruálását. A Tarin-hegység nyugati lejtőin nem is olyan rég felfedezett kőpillér tanúskodik arról, hogy annak idején mágikus eszközökkel pusztították el az elfek erdeit, s hogy a manapság Shimano sivatag néven ismert sivár vidék valaha virágzó rengeteg volt.

Ennek az elképzelhetetlen méretű rombolásnak csupán az uszálya söpört végig a ma Riegoy-öbölként ismert területeken, arra azonban mégis elegendő volt, hogy az elf kolóniák feladják az életre kicsiny híján alkalmatlanná vált szállásaikat.

Emberi mértékkel beláthatatlan időnek kellett ahhoz eltelnie, hogy ismét civilizált vidékké váljon e táj. Ezen a tényen az sem változtat, hogy az elfeknek továbbra is maradt itt néhány haldokló szórványtelepülése, ám ezek mind hatalomban, mind jelentőségében elmaradnak a kontinens északi vidékein meghatározó szerepet játszó velariumi szállásterületektől. A magukat crantaiaknak nevező népek lakták be utóbb az öböl vidékét, s ők emelték azokat a városokat is, melyek helyén a mai szövetség államai is felépültek.

Mint ismeretes, ezek a városok estek azután először áldozatul a Calowynról érkezett kyr csapatoknak, s noha a Crantai Birodalom léptékével mérve nem számítottak kicsiny településeknek, a lassan ocsúdó varázslók segítségével híján meglehetősen hamar behódolni kényszerültek. Ezekről az összecsapásokról elsősorban a különféle kyr forrásanyagok szolgálnak megfelelő információkkal, ám mindmáig néhány töredékes crantai feliratra is bukkanhatnak a városállamok területén kutakodók.

A kyrek jobbra meghagyták vagy újjáépítették a crantai települések védműveit, s az egykor virágzó városok néhány száz esztendő alatt soha nem látott gazdagságú füzérként virágoztak fel újra a tengerparton. Ezidőtájt épült a leghatalmasabb távolnyugati kikötőváros, Dyss, és a partmenti úthálózat is, melynek megkopott töredékei a mai napig hirdetik az egykor itt éltek dicsőségét.

A birodalom belső viszályai egy jó darabig nem éreztették hatásukat a partvidéken, s a bukás után még évtizedeken keresztül hatalmas forgalmat bonyolítottak le a lassan elnéptelenedő kikötők.

A tisztavérű kyr népesség soha nem volt meghatározó a birodalomnak ezen a területén, így talán nem is meglepő, hogy az egykor a határok védelmére idetelepített népek leszármazottai egyhamar feledték egykori uraikat és isteneiket. Zűrzavaros kor volt ez, melyre mi sem utal jobban, mint hogy ebből az időszakból származó írásos emlékegyanyag meglehetősen ellentmondásos tényeket tartalmaz, s csupán az állapítható meg belőle, mily viharos gyorsasággal sülyedt a vidék a tudatlanság és a káosz mocsarába.

Jó néhány esztendőt kellett kibőjtölnie az itt lakóknak, amíg újra virágzásnak indultak a hajdani kikötővárosok. Természetesen szó sem volt még azidőtájt a mai szövetségi rendszerről, ám a P.sz. 800. esztendő táján már nagyjából körvonalazódtak azok az erőviszonyok, amelyek ma is érvényben vannak végig a partszakaszon. Az önállóan kereskedő és háborúzó halász- és kalmárfejedelmek időszaka volt ez. Sötét kor, amelyben csupán hosszabb-rövidebb időre tudta egyik vagy másik város szomszédaira kényszeríteni az akarátát. Kiemelkedik ebből az eseményekben gazdag periódusból az egykori Dyss romjain felvirágzó Dinis városának aranykora (kb. P.sz. 950-1300-ig), mikor is a Haraben flottaklannak sikerült az, ami később csak a Sósöböl Paktummal lépett újfent életbe: egy akarat alá hajlította majd az egész partszakaszt.

Ennek az időszaknak a végén jelentek meg először az emberek között azok a törpék, akik a bórogi átkelés során szakadtak el társaiktól, s hosszas bolyongás után végül az öböl bejáratánál elterülő szigetcsoporton vetették meg a lábukat. Ha meg is maradtak régi hitükön, eddigre már feladták a reményt, hogy megtalálják halottnak hitt társaikat, s valódi tengerészekké váltak. A zord körülmények és az itt talált embernépek gyűlölködő viselkedése az oka, hogy szívük megkeményedett, s az idők során egészen más módját eszelték ki a életben maradásnak, mint a Tarin-hegységben hazára lelt testvéreik: manapság közülük kerülnek ki a vidék legcsavarosabb eszű kalmárai és kalózái egyaránt.

Sokkal nagyobb erejű változást hozott azonban mások felbukkanása a partszakaszon. Emberek érkeztek a kontinens belsejéből, akik új isteneket és új törvényeket hoztak magukkal: a pyarroni hit térítői lenyűgöző gyorsasággal arattak győzelmet a régi dogmák felett. Jórészt nekik tudható be az is, hogy az önálló városállamok a P.sz. 2250-ben az úgynevezett Sósöböl Paktumban kötöttek egymással egységet, s ez a dátuma annak az okiratnak is, amelyben először említik mai nevén a Riegoy-városállamokat.

Nyilvánvaló, hogy az új, a közös hit sorsdöntő szerepet játszott abban, hogy az

egymással marakodó államocskák jobb belátásra térjenek, s felhagyjanak a kölcsönösen előnytelen acsarkodással.

A legutóbbi időkben egyetlen jelentősebb esemény rázta meg csupán – a szó szoros értelmében – a vidéket. Egy tengerrengés miatt hatalmas szökőár pusztított a déli városok környékén mérhetetlen károkat okozva. Az istenek haragja néven ismert katasztrófa számolatlanul szedte az áldozatokat, kicsiny híján tönkretette jó néhány állam flottáját és így kereskedelmét is.

Az Északi szövetség tudorai manapság kettőszáz-kettőszázötven különféle államalakulatot tartanak számon az öböl hosszán, ám aki egészen pontos adatokra kíváncsi, annak bizony végig kell hajóznia a cseppet sem rövid és lakatlan szakaszokkal bőven tarkított öbölvidéken Tredestől Up-umbarig.

Földrajz és gazdaság

A városállamok éghajlatát meghatározó meleg tengeri áramlat legerősebben az északi partok időjárását befolyásolja, ám a déli államalakulatok lakói is csak ritkán látnak havat. Az esőre egyik városnak sem lehet panasa, legfeljebb a túlzott csapadékmennyiség okoz néha gondokat.

A szövetség tagjai a Shanice hegység alatti sziklás öböltől déli irányban gazdag városok laza láncát alkotják egészen a Terin, vagy ahogy itt nevezik, a Hömböly deltavidékéig. Nyugatról a Riegoy-öböl védi tagjait, míg a keleti oldalról dimbesdombos területek határolják. A bő csapadék és a kedvező éghajlat kedvez a mezőgazdaságnak, s így elmondható, hogy egyes – sziklásabb vidékre épült – városok kívül (Entredi, Hul-em) egyikőjük sem szorul élelmiszerek behozatalára. A szövetség nagy többségének területei bőven termő földek veszik körül, gyümölcsösök és gazdag kertek látják el a piacokat friss javakkal. Az állattenyésztésen belül a vágómarhák és a sertések foglalkoztatják a legtöbb embert, ám főleg

északon kitűnő hírű ménesekkel találkozhat az utazó.

A szövetség egész területén nagy népszerűségnek örvendenek a kutya és kakasviadatok, nem véletlen hát, hogy egyes államocskák, (Jem-irre, Hatam) éppen kiváló képességű harci állataik révén híresültek el.

Nem feledkezhetünk el ugyanakkor a legtöbb embernek megélhetést biztosító gazdasági ágazatról, a halászatról sem. Hatékonyság és tapasztalat terén a szövetség halászflojtái és a magánkézben lévő halászhajók legénysége bátran felveheti a versenyt akár az abasziszi, akár a toroni hasonló céhekkel. Nem lehet véletlen, hogy a helyi étkezési szokásokat nagyban befolyásolja a tengerről folyamatosan érkező rengeteg élelmiszer. Errefelé megszólják azokat a gazdasszonyokat, akik nem tudják legalább háromszáz féleképpen asztalra rakni a halféléket, s nincs olyan vendégfogadó, amelynek étlapjáról hiányozna a tőkehal vagy a másik leggyakrabban fogyasztott halféle, a maar.

A legtöbb államot összekötő kagylóösvény a néhai kyr úthálózat maradványaira épült. Ez a szárazföldi kereskedelem legfontosabb helyszíne, ám jelentőségében persze messze elmarad a tengeri útvonalaktól. A tengeri áramlatok és zátonysorok legjobb ismerői a kereskedők flottaparancsnokai, ők azok, akik rendületlenül járnak az öböl vizeit, s az északi szigetek törpéitől kezdve még az emberfélékkel mogorván bánó elfekig is eljutnak.

A kereskedelem kiemelkedő fontossággal bír a városállamokban. Hosszú évek tapasztalatai azt mutatják, hogy életképtelen az a település, amely nem rendelkezik erős kereskedőflottával. A történelem is számos példával igazolta, hogy az egymással háborúzó városokat a hadászati fiaskóknál is jobban sújtja, ha kalmárait elveszíti. A városokat irányító flottaklánok és tanácsok éppen ezért rengeteg pénzt ölnek évről-évre a hajóállományuk fejlesztésébe. A legnagyobb befolyással bíró kikötőváros, Dinis is roppant kalmárflottájának köszönheti hatalmát.

A városok között az idők során jól működő munkamegosztás alakult ki. A különféle iparágak mesterei más-más államokat részesítenek előnyben, annak megfelelően, hogy hol előnyösebbek a feltételek számukra.

A Dinis városát körülölelő alacsony röghegységek érce kovácscéheket virágoztatott fel. Művészi szinten űzött mesterségük alapjait állítólag

az elfektől lesték el, fegyvereik és vértjeik messze földön keresett és meglehetősen drága portékák.

A Hömböly torkolatvidéknek agyagbányái szinte vonzzák a fazekasokat, míg Bellendar a város környéki erdők szinte kimeríthetetlen gazdagságának köszönhetően a leghíresebb hajóépítő műhelyeket tudhatja magáénak.

Nagy segítségére van a városok üzleti életének bonyolításában a dzsádok El Hirad bankháza, amely szinte valamennyi településen kirendeltséget tart fenn. Szinte hihetetlen, de a jó üzleti érzékkel megáldott pénzkufárok első képviselői szinte csaknem azt követően megjelentek itt, hogy a Paktumot aláírták a városállamok küldöttei. Ezután csupán néhány év kellett hozzá, hogy a szövetség bekerüljön a nagy yenevi pénzforgalomba. Ha az itt vert kagylóforma pénzeket a kontinens más tájain nem is fogadják el, vándorok biztosak lehetnek benne, hogy az ő fizetőeszközeiket hamar az itt elfogadhatóra cserélik az Ibarából érkezett, finom beszédű pénzváltók.

Egy ilyen vidék szinte két kézzel kínálja a lehetőségeket a különféle alvilági szervezeteknek. A tengeri kalózok három jól elkülönülő tartományra osztották maguk között az öböl végeláthatatlan hullámait. Az északi partvidékek sarcolói között az Albatroszfiókák gyors járatú hajói számítanak a legveszélyesebbnek, szinte valamennyi konkurens szervezetet fel tudták számolni. Egyedül a Shanice-öböl környékén hajózó törpe klánok szkúnjai vehetik fel velük – sikerrel - a versenyt. Ők még azt is keresztülvitték, amit más, hasonló rablóbandák sem: a déli vizeken is le-lecsapnak áldozataikra.

A középső területek vizein két nagyobb flotta garázdálkodik. Az egymással is folytonos harcban álló Kézkátony klán és a Rekedtek hadihajói eddig még az ellenük küldött szövetségi hajóhaddal is dacolni tudtak. Kapitányaik nevét messze földön ismerik. A Kézkátony klán feje, Horid Magaal, afféle legendás hős, családi fészke, a Sirályvár nevű szigeterőd még ostromgályáknak is kemény falat.

A déli vizeken több, egymással marakodó kalózszervezet próbál megélni. A jelenlegi erőviszonyok alapján a végső győzelemre és a többiek behódoltatására a Sárkányhajósok nevű társaság a legesélyesebb. Mellettük szól az is, hogy székhelyüket, Dursah városát nemzedékek alatt amolyan kalózállammá sikerült fejleszteniük. Durash-t éppen emiatt százötven esztendeje törölték a Sósöböl Paktumot aláíró városállamok

jegyzékéből. Hogy mindezek ellenére továbbra is életben vannak, azt jelzi, hogy a kalózkikötőt nem viselte meg különösebben a politikai döntés: továbbra is képesek ellátni magukat és alattvalóikat a legfontosabb árucikkkel.

A fenti szervezeteken kívül persze számos kisebb kalózcsoport is próbálkozik a fennmaradással. Ezek legtöbbje idővel a szövetségi flott áldozatául esik, mások beolvadnak más alvilági társaságokba. Csak a legtehetségesebbeknek és legravasabbaknak adatik meg a lehetőség, hogy idővel komoly kalóztestvériségek vezetői lehessenek.

Jóllehet a tengeri rablók rivalizálása nem sok lehetőséget teremt az együttműködésre, a vad leszámolások, vérbosszúk és tengeri ütközetek számának csökkenése azt jelzi, hogy talán valakinek vagy valakiknek mégis sikerült az akaratát rábírnia a különféle szervezetekre. Többen Horid Magaal sejtik a dolog mögött, mások egy titkos egyezsége gyanakodnak, amelyet a legtöbb kalózszervezettel elfogadtattak.

Nem tanácsos hát az óvatlan kalandoroknak veszélyes vizekre hajózniuk, s jobban teszik, ha valamelyik kereskedő hajókaravánjához csatlakoznak, melyek viszonylagos védeltséget élveznek, szemben a magányos kalmárok vitorlásaiival.

A városok tolvajjaival más a helyzet. Léteznek ugyan szinte minden városban önálló tolvajszervezetek, ám a Riegoy-városállamok egész területén csupán egyetlen kiterjedt tolvajcsalád tevékenykedik: a Barrakudák. Ők afféle szövetség a szövetségen belül. Embereik mindenütt ott vannak, nem ritkán a városi tanácsokon és flottaklánokon belül is. Akcióikat egyeztetik s egyetlen esetben sem rohannak fejjel a falnak. A kezük mindenüvé elér, s az, aki a városállamok ügyeiben vájkál, előbb-utóbb hozzájuk érkezik. Szinte senki nem tudja, hogy a Barrakudák vezetői valójában elfek. A legfontosabb szervezeteik élén az adott városban letelepedett családok hercegei állnak. Ők maguk a legritkább esetben ártják magukat mocskos ügyekbe. A kezük alatt dolgozó embereknek fogalmuk sincs arról, hogy valójában Sirenar titkos városának, Oilannak szolgálnak. Nem mintha az elfeknek konkrét anyagi hasznuk származna az emberek

tevékenységéből. Kémkedésre használják a kérészetüket. A Barrakudák legfontosabb feladata, hogy az általuk megszerzett információkkal, adatokkal az elfeket segítsék. A Riegoy-városállamok ugyanis stratégiai fontossággal bírnak egy esetleges Sirenar elleni invázió esetén. Amellett, hogy az elf „állam” biztonságára felügyelnek, nem kevés szerepük van a Szépek Népe külpolitikájának alakításában.

Egyes híresztelések szerint a Barrakudák komolyabb összetűzésbe kerültek az ezen a vidéken is terjeszkedő Kobrákkal, ám ezt a tényt, ahogy mondani szokás egyik fél sem erősítette meg, mint ahogy ennek cáfolatáról sem reppentek fel hírek.

Vallás

Az egykori pyarroni vallásalapítók bizonyára nagyot néznének, ha meglátnák, hova is fejlődött mindaz, aminek magjait egykoron elvetették. Időről-időre megjelennek ugyan hitmagyarázók, távolról érkezett papok, még ritkábban inkvizítorok, ám most már aligha tehetnének bármit is, bele kell nyugodniuk a megváltoztathatatlanba.

Az új hit egykor robbanásszerű gyorsasággal terjedt el az egész vidéken. Ám Pyarron messze van, s az Északi Szövetség sincs komoly befolyással erre a területre. Az új isteneknek nem csupán a nevük változott meg idővel, de új isteni attribútumokat is nyertek, befolyási területük pedig gyakorta keveredik az óidőkből itt maradt isteni lényekével.

A városállamok területén legnépszerűbb istent, Antohot is Annir néven ismerik a népek, s a tengeren és tengeri viharon kívül a parti fövény és a tenger teremtményeit is az ő különféle megnyilvánulási formáinak tartják.

Dreina itteni neve Dreu, Kyelt Kíl néven tisztelik, s noha itteni tanításaik egynémelyike szemben áll a pyarroni dogmákkal, városállamokbeli híveik nem számítanak istentagadónak, sem veszélyes eretneknek. Ezt támasztja alá az a tény is, -

s ezt még az inkvizítorok is kénytelenek elismerni -, hogy a városállamok papjai továbbra is élvezik isteneik bizalmát, és mágikus hatalmuk egyetlen esetben sem szenvedett csorbát.

Arelt Aari néven ismerik, és szent állata a vihardár, de ő pártfogolja a viharos tengeren utazókat, s ő minden sirály oltalmazója is.

Komoly ellenérzést csupán az válthat ki a pyarroni hittudorokból, hogy bizonyos isteneket itt olyan formában tisztelnek, amely semmiképp nem számíthat a Szent Város helyeslésére. A különböző tengeri szörnyetegeket kivétel nélkül Antoh valamely megtestesülésének gondolják, s a változatos szeleket is mind-mind egy isten megjelenési formájaként tartják számon.

Ennek megfelelően a különböző áldozatok is nagy eltéréseket mutatnak a hivatalosan bevettektől. Mivel azonban egyetlen olyan tanítás sem férközött be megváltozott vallásba, amely ellentétes lenne az istenek személyével, vagy ami még fontosabb, a Pyarroni Paktummal, a városállamok lakóit nem fenyegeti az a veszély, hogy szigorú inkvizítorok seregei lepjék el lakhelyeiket.

Jelentősebb államalakulatok

Itt természetesen lehetne valamennyi olyan települést elővenni, amely ilyen vagy olyan okból érdeklődésre tarthat számot, hisz a rengeteg városállam között csak elvétve találni olyat, amelyik tökéletesen jelentéktelen vagy unalmas lenne. Lássuk inkább azokat, amelyek valamiért példa értékűek, vagy érdekesekek:

Up-umbar

A legészakibb emberlakta település. Itt található ugyanakkor talán az egész partvidék legnagyobb elf kolóniája, mivel a Szépek Nép a számára különleges fontossággal bír az egykor itt álló elf város. Ez az egyik legnagyobb központja a Barrakudák szervezetének is, s komoly beleszólása van a vidék életét döntően befolyásoló kérdésekbe a városállamok évenként megrendezett tanácsülésen.

Up-umbar élén a legnagyobb hatalmú városi családok tagjaiból álló Tanács áll, ők irányítják a város kereskedelmét, s így szavuk nagy súllyal esik latba az északi régió gazdasági ügyeiben is. Jelentős hadiflotta felett rendelkeznek, s mindig igyekeznek hangsúlyozni, hogy ők az első védőbástyái a

szövetségnek, ha egyszer az északi vizek felől komoly támadás fenyegetné a városállamokat.

Dinis

Más néven Sósöböl. Az egykori hatalmas kyr település maradványain felépült roppant kikötőváros. Hatalmát kitűnő földrajzi elhelyezkedésének és hagyományosan széles látókörű Haraben flottaklának köszönheti. A város életét irányító dinasztia mindig híres volt jól megválasztott politikai házasságairól és tökéletesen felszerelt kalmár- és hadiflottájáról.

Diplomáciai súlyát mi sem jellemzi jobban, minthogy az itteni fellegrárban írták alá annak idején a Riegoy városállamokat létrehozó egyezményt.

Itt található a szövetség legnagyobb piaca is, ahol szinte minden megtalálható, amit Yneven gyártnak, és Sósöböl ad otthont a legnagyobb pyarronita katedrálisoknak is. Talán nem véletlen, hogy gyakorta mint az államok egyházi központját említik a krónikák.

Jem-irre

Elsősorban kiváló harci kutyáiról elhíresült városállam. A Tanácsba is szinte csak a különféle idomárklánok vezetői kerültek be. Jem-irre ad otthont a legnagyobb állatviadaloknak, de itt található a partvidék legimpozánsabb gladiátorarénája is. Az elfek nem szívesen látott vendégek ezen a vidéken, hiszen már többször kerültek összetűzésbe a viadalok miatt a városi vezetéssel.

A fogadások városában épültek a leglátogatottabb játépaloták és kaszinók is, így nem meglepő, hogy az innen befolyó hatalmas pénzösszegekből a vidék legkitűnőbb zsoldos katonáinak és kapitányainak felbérletére is lehetőség nyílik.

Bellendar

Már néven Tölgyespart. A másik olyan település, amely komoly perpatvarba keveredett az elfekkel. Ennek megfelelően az ő megítélésük hasonló ahhoz, mint amire Jem-irrében számíthatnak. Hihetetlenül gazdag városállam, amely vagyonát a hajóépítő műhelyek tökéletes munkájából szerezte. Ez volt az oka az elfekkel való szembekerülésüknek is. Csakis hosszas alkudozás útján tudták a Sirenar-beliék elérni, hogy kizárólag bizonyos fák felhasználásával készülhessenek Tölgyesparton hajók. Mivel egyik félnek sem komoly érdeke a háborúskodás, végül mindkét oldal képviselőinek engednie kellett. A várost irányító Tiumm ácsklán vezetői végül is belátták, hogy az üzletmenet rovására menne egy Sirenarral folytatott viszály, így beleegyeztek az elfek főbb követeléseibe, abba viszont továbbra sem tűrnek beleszólást, hogy egy évben hány hajót készíthessenek.

Bellendar a hajóépítő műhelyek mellett a nagy tömegben tenyésztett vörösmoszat telepeiről is híres. A szinte csak ezen a vizeken élő növényfajból pompás színű festéket nyernek, melyet elsősorban vitorlák és ruhák színezésére használnak fel. Innen ered a bellendari vörös kifejezés is.

1998.08.

Szerző: Gazsi

Forrás: Rúna magazin IV.évf./4.szám

Szerkesztette: Magyar Gergely